

לזכרו של אפרים נחמיה ג'יל

נמי

"מחשבות מעצמי"

בעקבות כמה מאורעות אחרונים, אני לפתע מוצא את עצמי מתלבט לנוכח העלמם של אנשים צעירים בגילי (על ידי תאונות, התאבדויות וכו') מבלי שישאירו מאחריהם דבר, שיביע את צורת מחשבתם.

כתוצאה מההתנסות שלי עם המוות, ראיתי שהאנשים לאחר מותם הופכים לתופעה חולפת אשר משפיעים על האדם אבל קשה לדעת מה חשבו אנשים אלה ובאיזו צורה חשבו, ולכן החלטתי לרשום כל מיני מחשבות ספונטניות שלי, בכדי שבמקרה ואני אעלם באופן פתאומי, לפחות יישאר משהו מצורת המחשבה שלי לאנשים החשובים לי."

אבא

אולי האיש המודכב ביותר שאני מכיר.
דמותו הסמכותית עומדת תמיד לפני, כמעט בכל מקום
ובכל זמן.
אני מרגיש, כאילו צילו של אבא רודף אותי לכל מקום
(צילו, בצד החיובי שלו), זאת אומרת שכל מה שאני
עושה בחיי, אני מנסה לשקול אותו כך שגם אבי, יהיה
בתוכו מסופק.

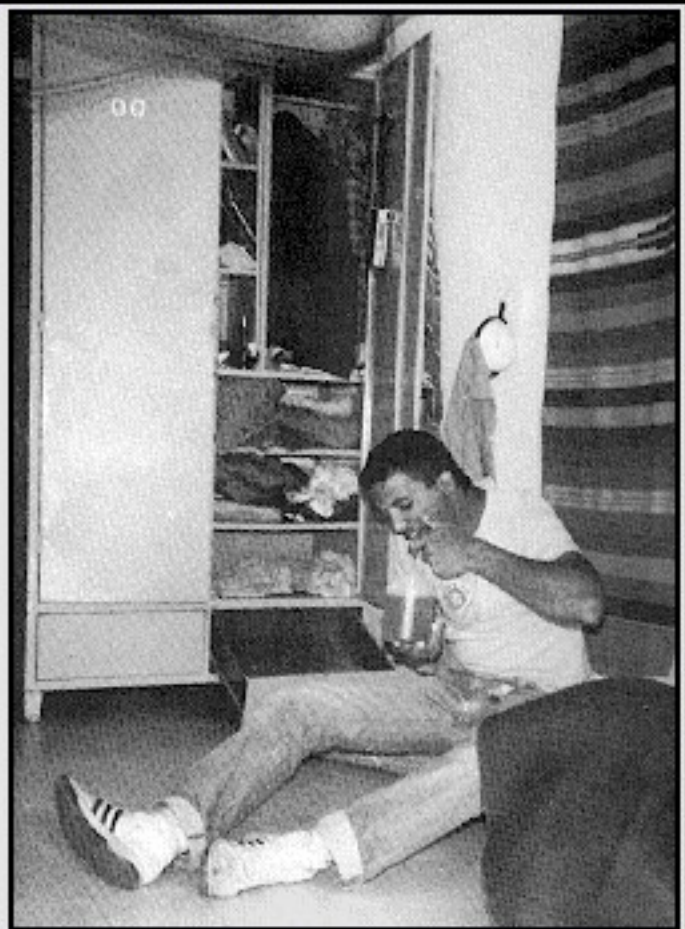
היחסים בינינו כל כך מורכבים עד שאפילו איננו מדברים. אני מרגיש שאנו אומרים הרבה
אחד לשני, למרות זאת, כשאנו משוחחים, מתגלים הרבה חיכוכים בינינו לגבי בעיות החיים
השוטפות, ובדרך כלל כל דבר אצלנו מתפוצץ, ולא מגיעים להסדרים של פשרה (בין אב
לבנו). זה משום שאנו בנויים מאותו חומר (העקשנות שלנו).

גם דמותך החיצונית מקרינה סמכות ודרך חיים מאוד מושכים אותי, למרות שכמעט ולא
שוחחנו על דרך החיים של כל אחד מאיתנו. אני בטוח שהדרך שאני מתכוון ללכת בה, תהיה
מקובלת עליך ובסוף תהיה מאושר ממני.

נבטים

כאשר אני חושב מה לחשוב על נבטים
בתוך אחד מתאי המוח, מצטיירת לי
התמונה של נבטים מהגבעה (מבריכת
האגירה).

מראה זה גורם להחסרת פעימה בליבי,
ואני מלא התפעלות לנוכח הנקודה
הירוקה בתוך מרחבי המדבר.
במילים אלו הצלחתי במקצת להביע את
ההרגשה כלפי המקום.

קטעים מיואנו le אפרים נחמיה ז"ל

בקשר לאנשים, בניגוד למושבים
אחרים, במושב שלנו, לאנשים בו יש
הרגשת שייכות של האחד כלפי השני
(גם מבחינה משפחתית), ולכן העזרה
ההדדית במושב "עובדת".

אני אוהב את המקום הזה, את השלווה
שהוא נותן לאדם ובתוך המושב אני
מרגיש בטוח.

לפעמים אני משוחח עם החברים, הם
באים בתלונות רבות למושב – אני,
אחרי שהייתי קצת בחוץ, יודע להעריך
את החיים אצלנו, ואת התמימות
המפורסמת של האנשים שלנו.
הלוואי שכל ילד יולד לתוך חממה כזו,
כמו נבטים.

קטעים מיומנו של אפרים נחמיה ז"ל

עכשיו, שוב אותו סיוט. לפעמים אני מת לעזוב, אבל אין אומץ לכך. אין לי אומץ לעמוד בפני אבא ולהגיד: "אני עוזב את בית הספר". אין לי אומץ להשליך שמונה-עשרה שנה, כאשר בעתיד אני לא יודע מה יהא איתי, ולכן אני חי במין מצב רוח של בזכזכא ואי מיצוי עצמי.

כמו כן, יש בי איזו עייפות תמידית שאני לא יודע איך להתגבר עליה. משהו תמיד אומר: בסוף יהיה טוב.

אני לא יודע מה זה הסוף.

נישבר לי... אני עייף... בית הספר משעמם אותי ואין לי חשק בכלל לדברים האלה.
עכשיו אני יושב בשיעור ספרות, ואני מרגיש שתוך שתי דקות, המוח שלי מתעייף כאילו שעבד חמש שעות. אני לא יודע איך אגמור את השנה הזו, כי פשוט אין לי כוח נפשי לכך. למרות זאת, השמש בחוץ זורחת, האביב בעיצומו, מזג האוויר נפלא, ריח משכר של פרחים צעירים ואני סגור כאן כמו בכלא, בתוך כיתה עם ארבעה קירות ואיזו מורה שמבלבלת במוח – הפסקה – זמן להרגע.

נשים... נשים...

כשאני רוצה להגדיר לעצמי איזה נשים מושכות אותי, אני בדרך כלל לא מצליח. כי הרגשתי כלפי בנות המין השני היא ריגשית והלב פועל בדרך כלל. למרות זאת יש מספר עקרונות שהמוח והלב מסכימים ביניהם לגבי נשים.

אני בדרך כלל, נמשך לנשים בלתי צפויות, שכל רגע עימן מהווה חוויה, שקשה להשתעמם איתן. כמובן שהמשיכה הראשונית היא משיכה חיצונית, אך לא בהכרח בגלל יופי יוצא דופן וכו', אלא יופי מסוג שונה, שקשה לי להגדיר אותו.

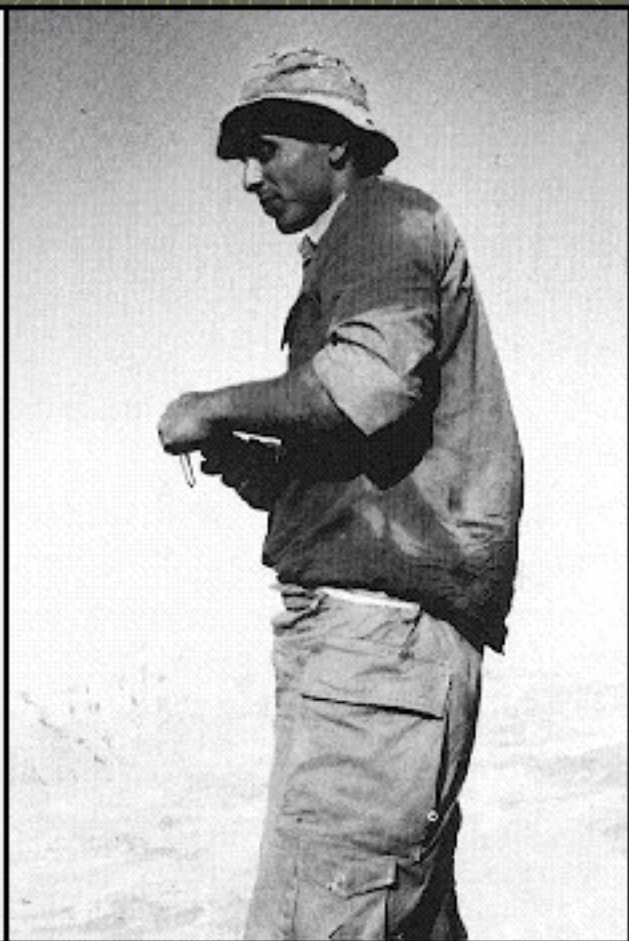
אשה שאני מבלה איתה הרבה, צריכה לדעתי להיות ברמה כזו שתוכל לתרום לי ואני אוכל לתרום לה במידה רבה.

ההדדיות הזו מלווה אותי לא רק ביחסי לנשים, אלא לאנשים בכלל. אלו למעשה התכונות הנשיות שאני דורש מנשים שמשכו את ליבי. שוב אני מצוין שיש יוצאות מן הכלל, כאשר הלב עובד שעות נוספות.

תכונות מיוחדות אחפש באישה שאבחר להיות בת זוג לחיי – הדבר הראשון הם התנאים שהגדרתי למעלה. לאחר מכן אחפש אישה עם קריירה ניפרדת, אשר תסכים לצורת החיים שלי, אם כי, לא חייבת להיות כמוני...

צבא

אתמול בשיעור חינוך, העלה אילן כץ את הנושא.
למרות שחשבתי הרבה מאוד לפני, החלטתי דווקא
עכשיו להעלות את ההירהורים והמחשבות בכתב.
בפעם הראשונה בחיי, אני נדרש להחליט החלטה
שתשפיע מאוד על העתיד הפרטי שלי.
במשך 18 שנה טפטפו לי את אהבת הארץ, תרומה
למדינה, סיפרו לי סיפורי גבורה של לוחמים וקרבות
למען קום המדינה והבטחת השלום.
כמו כן קיבלתי לעצמי את השנאה למלחמה, להרג
ודם והשאיפה לשלום.
עכשיו שאני צריך להחליט לאן ללכת, אני נמצא
בהתלבטויות שמלוות אותי בסתירות רבות.
הרצון לתרום למדינה, לחברה, ביחידה קרבית

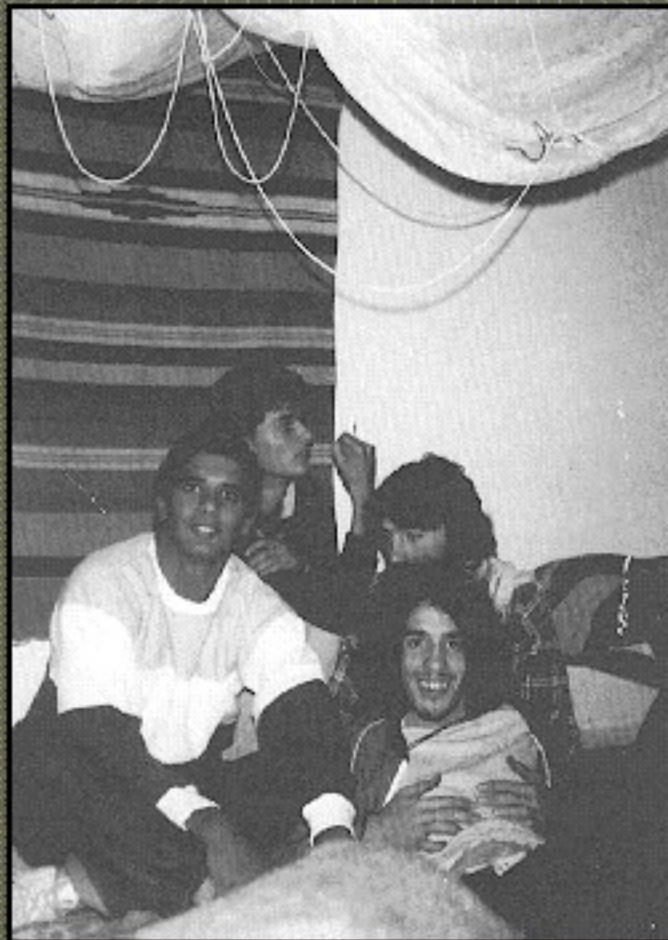
קטעים מיואנו le אפרים נחמיה ז"ל

מובחרת ואפילו ללכת לקורס קצינים וע"י כך להשפיע על אנשים, לעומת השנאה להרג. אני מתאר את עצמי במצב שבו יהיה מעליי אויב (אדם) ובכדי לשמור על עצמי בחיים אצטרך להרוג אותו. אני בטוח שרצון ההישרדות שלי יגבור על המוסר, ואני אהרוג אותו, אבל מה יקרה לאחר מכן (יסורי מצפון וכו')...

הסתירה השנייה היא בעקבות המלחמה האחרונה (של"ג), אם פעם יצאו להלחם וידעו למה עכשיו בעקבות המלחמה האחרונה יכול להווצר מצב שנלחם, נהרוג, נייסר את המצפון ולא נדע מדוע.

הדבר השלישי שמפחיד אותי (אני מאמין את כולם) הוא הפחד למות, להפצע. אחרי שקראתי את הספר "ג'וני שב משדה הקרב" כל המחשבות שלו כאילו נכנסו לתוכי והרעידו את הגוף שלי, ואני לא רוצה להגיע למצב שבו נמצא ג'וני. חוץ מהפחד להפצע, יש את הפחד מהמות – אני עדיין צעיר, לא הספקתי כלום בחיים שלי ולמה לי לקצר אותם.

למרות כל הסתירות וההתלבטויות, אני חושב לנסות להתקבל ליחידה קרבית מובחרת, ללכת לתרום להכיר את המערכת, להכיר את ההרג וללמוד לשנוא אותו. אולי ביחידה קטנה אפגוש אנשים טובים ואוכל גם להשפיע עליהם. כמו כן, מושך אותי האתגר ולימוד המילוט וההשרדות, דבר שיתן לי הרבה בהמשך החיים האזרחיים שלי.

נמי

אני יושבת עכשיו בנסיון המי יודע כמה לכתוב, לנסות לפרוק מעט וזה קשה. קשה נורא למצוא מילים שתוכלנה להסביר את המחנק הזה בפנים ואת כל מכלול הרגשות.

נמי,

אתה בטח מביט עכשיו מלמעלה ורואה את התכונה הרבה למטה.

אנשים רצים, באים והולכים, ולך, העולם כאילו נעצר ונותרת כפי שאתה. אתה בטח חושב לעצמך, כמה העולם הזה בעצם משוגע.

מה כל הריצה הזאת אחר... הרי שסופה של ריצה זו שתגדע לה יום אחד בלי שום הכנה והסבר.

אספרים על אפרים ונחמיה ז"ל

החופשי, ונהנית מכל רגע. הדברים שזכורים לי במיוחד הם ה"טיולים בחיק הטבע", שהסתכמו בהכנת תה מצמחים עם שני "האחים הגדולים שלי" (כמו שנמי אמר פעם), וכמו כן את השיחות עם נמי, שנמשכו אל תוך הלילה לא פעם, מדברים על הכל, ולנמי יכולת להקשיב בלי סוף, וזה דבר שלא נתקלתי בו מאז. היו רגעים בהם נשברו המחיצות, ונמי היה מדבר, ומספר לי על דברים שקרו לו והיה חולם במילים על דברים שהיה רוצה לעשות בעתיד. השנה היא (שנת 6 – 1985) היתה, ועד היום זכורה לי כשנה המיוחדת והיפה ביותר שהיתה לי, והקשר עם נמי היה חלק בלתי נפרד מהייחוד של תקופה זו.

דבר נוסף שרציתי לומר הוא: שנמי היווה דוגמא לכולנו בחייו וגם במותו. לפחות אומר בשם עצמי: ניתן להמשיך וללמוד ולהחכים ממה שהוא עשה ואמר. עם כל הכאב ועדיין כואב, ותמיד יכאב שנמי הלך מאיתנו אני מאושרת שהיתה לי הזכות להכיר אותו ולו גם תקופה קצרה של שנה.

היום, כאשר אני לפני שמינית, אני יודעת שנמי יעמוד לנגד עיני ויהווה עבורי דוגמא וערכים לחיקוי וללימוד כדי להיות, טובה יותר.

קורות חיים

נמי בא לעולם בחודש שבט
חודש שהוא בין תרדמת החורף
ולקראת הבטחה של לבלוב האביב

הוא נולד כבן שני למשפחה

בן לחנה ואבא אפרים

את שנות ילדותו הראשונות בילה בגן שבנבטים

לאחר מכן עבר ללמוד בעומר בבית-ספר "עומרים"

תיכון למד בירושלים בבית-ספר "מכללת אורט" וגר בכרמית.

נמי התגיס לצבא באוגוסט 86 ליחידה מובחרת.

ב-18 לפברואר נהרג נמי, בשעת אימון.

נמי הלך מן העולם בחודש שבט

כשהעולם פורח ומלבלב

בדיוק כמו שאהב.

אספרים על אפרים ונחמיה ז"ל

זה מוזר, הזמן כאילו אץ ורץ לו אבל לי נפער חור שגדל עם הזמן. נמי, הם גדלים אבל חסר לנו מישהו, אתה מבין? נמי, יש לך הסבר איך ממלאים חלל כזה?
נמי, עדיין מחכה כשיושבים בחיק המשפחה, שלפתע תפתח לה הדלת ותכנס אתה, עייף כתמיד עם חיוך מבוויש כאומר "כן, זה אני, הגעתי!" "אני מצטער על האיחור."
"עכשיו אתם יכולים להיות רגועים, כל האפרוחים הגיעו בריאים ושלמים".
נמי, מאז אותו יום שישי נורא, כשהבשורה מצאה אותנו בהכנות אחרונות לקראת השבת, פתאום בשניה אחת הכל קרס, שחור בעיניים, תמונות רצות מחנק בגרון.
נותרתי חסרת אונים עם זעקה עמומה שחפצה להתפרץ, ולפתע הרגשה של "אורנה, אסור לך לעמוד, תחשבי מה צריך לעשות", לאחריה מגיעה ההכרה בנורא מכל שכנגד בשורה זאת אין מה לפעול, ועכשיו צריך לאגור הכל מהר בפנים, ולנסות להקל על ההורים.

אספרים על אפרים ונחמיה ג'ל

יושבת לבד בחדר,
מדמיינת לעצמי את נמי,
חזק בתוך המחשבות,
ומנסה לכתוב. צריכה
לכתוב. רוצה לכתוב. יש
לי כל־כך הרבה מה להגיד
כל כך הרבה דברים בהם
הייתי רוצה לשתף אתכם,
כולכם והתלבטות קשה
על מה לספר. אם לספר
על הקשר שהיה ביני לבין
נמי, שהיה מיוחד ולימד
אותי המון על התקופה

אספרים על אפרים ונחמיה ז"ל

של הניתוק כשנמי התגייס או על התקופה האחרונה, שלמרות שהקשר בינינו נותק, פתאום מרגישים חלל ריק, גדול, ענק ופחד נוראי. אני מעלעלת בספר המחזור שלכם ומרגישה צורך לצטט מדבריו של נמי וזה לפני הכל. "...אני חושב שמהרגע שאנחנו עוזבים, אנו עוברים מהשלב של "לקבל" לשלב של "צריך לתת" ... כל פרט יעשה כמיטב יכולתו למען הכלל וכך גם יקבל את היחס מהכלל... צריך לשאוף לעשות את כל המוטל עליו על הצד הטוב ביותר ואף מעבר לזה... כך ניראה טובים יותר בעיני עצמנו".

נמי צעד בנחישות בעקבות העקרונות שלו והיה מוכן כפי שאמר, לתת ככל יכולתו ואף יותר מזה, וכך הוא גם עשה.

אני הכרתי את נמי בפנימיה, כאשר ההוא היה בשמינית ואני ב"חמישית". אני רוצה לספר על קשר מסויים מאוד שהתפתח איכשהו בין "שמיניסט" לבין ה"האליפית" שלו (בשפת הפנימיה). זכור לי משפט של מדריך נרגז שפנה למנהל הפנימיה בנוכחותי ואמר לו שבשעת כיבוי אורות (בכיתה ט' בשעה 22.00 נדמה לי). גברת דנה איננה בחדרה, והוא כבר יודע שעל מנת למצוא אותי, הוא צריך לגשת לחדרם של אריאל ונמי. שם הייתי מבלה את זמני

אספרים על אפרים ונחמיה ז"ל

"... כשתמות, משהו ממני ימות איתך..."

... כי כולנו ריקמה אנושית אחת חיה

ואם אחד מאיתנו הולך מעימנו

משהו מת בנו,

משהו נשאר איתו..."

אתה יודע,

ידיד שלי, שהשתתף בחיפושים אחר כך סיפר שבאותו לילה סוער הוא שמע ברקע את גידו גוב שר על "יורם", בחור בן עשרים, שנעלם לו מן העולם, בלי הסבר והותיר את הלב דואב ושואל.

השורות הכואבות מן השיר נתפסו בי עוד לפני, וכששמעתי את זה ממנו כמו נסגר מעגל – כמו שיר זה שאולי ניסה לרמז על הבאות. בעוד כמה ימים ימלאו לי עשרים, גיל יפה כל-כך לתחילת החיים, קשה לתפוס את העובדה שמעכשיו ארוץ קדימה עם השנים ואתה תיוותר בן כמעט עשרים.

נמי, עדיין (ותמיד) זנחכה לחיוך של "קצת איחרתי, אך הגעתי, אתם יכולים להיות רגועים".

נמי

בתור אחד שהכיר את נמי כבן כיתה וגם כבן מחזור בפנימיה אני יכול לומר, שנמי היה אחד שתמיד הסתכלנו עליו כאח גדול, למרות שהיה בן גילנו. נמי היה תמיד הבחור השקול בינינו ובכל צרה שלא הסתבכנו, תמיד היה זה נמי שהשרה בנו בטחון. היה בוגר מאיתנו והיה תמיד דואג לנו גם לאחר הלימודים, בצבא, נמי היה גאוות המחזור, כולם דיברו עליו ותמיד הזכירו אותו בגאווה. נמי, היית לי כאח גדול ואני הייתי האח שהיה כל כך גאה באחיו. נמי, אתה תחסר לי מאוד. אנשים כמוך לא פוגשים כל יום.

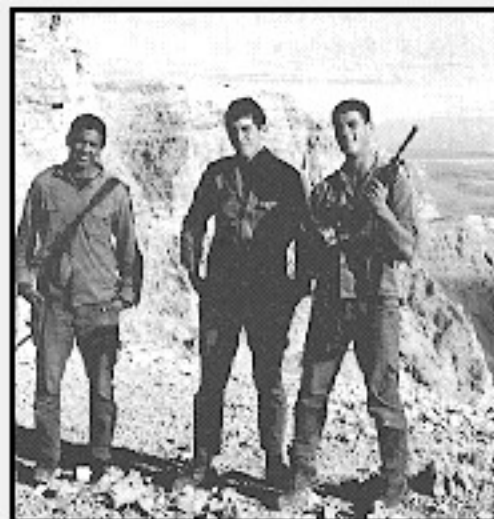
תמונות שאנו זוכרים מנמי

- גיבוש (חופש פסח) – החברה רצים (עולים) עם שק חול על הגב, אחד רץ עם שניים – נמי.
- יום ראשון בצבא (בקר"מ) – קשה שלא להתרשם מהבחור הענק שחוס־העור, אך עם כל הגובה הוא התעלף למראה מחט המזרק.
- במקלחת אחרי הניווטים והמסעות נמי היה תמיד נכנס ראשון ויוצא אחרון. שעות היה מבלה מתחת למים "הבחור הנקי של הצוות".
- בחזרה מהבית ביום ראשון, החבר'ה נאספים, וכל אחד מוציא צ'ופרים מהבית. נמי תמיד מפתיע עם האוכל הקוצ'יני הלא מוכר, אך למי איכפת. העיקר שהוא טעים.
- בשיעורי קרב־המגע לנמי יש בעיה. הוא אינו מסוגל להרביץ לחבר, בכדי להשיג את מטרת האימון, את נמי היו צריכים לעצבן.
- בסוף סדרת הג'יפים מגיעים לאילת. נמי מוביל את כולנו בג'יפ עם אגוז שבור... כל אילת יודעת שהגענו.
- הרי הגליל, סופת ברד וערפל כבד מסביב. כולם ביאוש מוחלט, עוקבים אחרי נמי המפלס את דרכנו בתוך הסבך. ענק אמיתי.

אספרים על אפרים ונחמיה ז"ל

- החדר של נמי אגדה שהיתה באמת. הכל בערמה במרכז החדר ורק בדקה ה-91 לקראת המסדר, נדחף הכול בכח לתוך הארון, ואוי לאותו מסכן שהיה פותח אותו.
- תרגיל אש בשטח בנוי, נמי כרגיל מאגיסט. החבר'ה שוכבים מתחת לשיחים גבוהים שמסתירים את המטרות, נמי מחליט שכך אי אפשר להמשיך, מרים את המאג לכתף ויורה בו כמו רובה. המפקדים שנכחו בתרגיל נשארו המומים.
- עלילות המושב מה מגדלים, מה הולך ומה פחות, קורות המשפחה הענפה, על הכל אנחנו מתעדכנים מנמי המושבניק מהדרום.
- ופעם מעבר לגבול על סלע גדול, נמי עם נשקו עומד דרוך מוכן לכל. החבר'ה היו יכולים להמשיך להתקדם – הם בידיים טובות.
- נמי העדין צד שרבים לא הכירו. המכתבים, החברה, אהבות ואכזבות, שירים ומוסיקה טובה וסתם בעיות ברזמו של עולם.
- סדרת ניווט מסכם בדרום סוף-מסלול, יום שישי בבוקר מסוק עולה מעל פי התהום ומרים אותו, אלונקה – נמי. נמי אותך תמיד נזכור. חברייך לצוות.

משפחת אפרים שלום רב

ראשית, רציתי להביע תנחומיני וצערנינו על מות בנכם נחמיה בטרם עת. בין התאריכים 16-19 לפברואר היינו אנו, תלמידי שכבת י"א מביה"ס "בליך" רמת-גן, בטיול לנגב. ביום חמישי טיילנו בהרים שעות ארוכות, חלקינו כמעט ונלכדו בשטפון, וכשחזרנו לאכסניה בערב, נודע לנו כי נערכים חיפושים אחרי חייל שנעלם. עמדנו על צלע ההר בחוץ, הבטנו בפצצות התאורה ובמסוקים החגים בשמים, והתפללנו "שימצאו מהר את החייל". לא היה אחד מבינינו שלא היה שותף לרגש זה, והצטערנו לשמוע שאין ביכולתנו לעזור במאום, וקיווינו שהחיפושים יועילו. הלכנו לישון בהרגשת מועקה ודאגה – כשקמנו ניסינו לברר מה עלה בגורלו. מאוחר יותר, התברר לנו שנמצאה גופתו. חבר כיתתי, גיא שיפר, כתב שיר לזכרו:

לילה קר,
ואנחנו שרים על ההר.
ומתחת תהום
ומסוק מסתובב סחור סחור.
פצצות תאורה,
צעקות המורה,

ברזי אומר שזה כמו תהליך הבריאה.
ושמה מתחת בינות ההרים,
שוכב לו חייל בחוסר אונים.
רואה את המסוק,
רואה את האור מפצצות התאורה.

מספרים על אפרים ונחמיה ז"ל

ואנחנו על ההר
צוחקים ושרים,
ומכבי ברדיו קולעת סלים,
ופינק פלויד ברקע שרים,
וברזי אומר שזה כמו תהליך הבריאה.
ושמה מתחת בינות להרים,
קפא למוות חייל בחוסר אונים.
הוא ראה את המסוק.
הוא ראה את פצצות התאורה,
ואפילו ראה אותנו ושמע את צעקות המורה.
הוא רצה לצעוק "חכו לי, אני פה",
אך קולות השירה,

צעקות המורה,
ופינק פלויד ברקע ניגנה.
וכשהכול נגמר,
ואנחנו הביתה הולכים,
הכול נשכח,
כי בעיתון שום דבר לא אומרים,
רק שיר קטן נכתב, לזכרו
של אותו חייל שקפא בהרים.
שיר על לילה קר,
ועל ילדים ששרים,
על פצצות תאורה
ובלאגן נעורים.

שיר זה מבטא היטב את מה שחשנו, ואת מה שחשים אנו היום. הקראנו את השיר מספר פעמים בכיתה, ואז העליתי רעיון – לשלוח לכם, משפחתו של החייל את השיר, כדי שתדעו, שכולנו שותפים לצערכם, למרות שלא הכרנו את נחמיה או אתכם.

שירלי זמיר
דר' אליהו 20
תל השומר רמת-גן

שירים לזכרו של אפרים נחמיה ג"ל

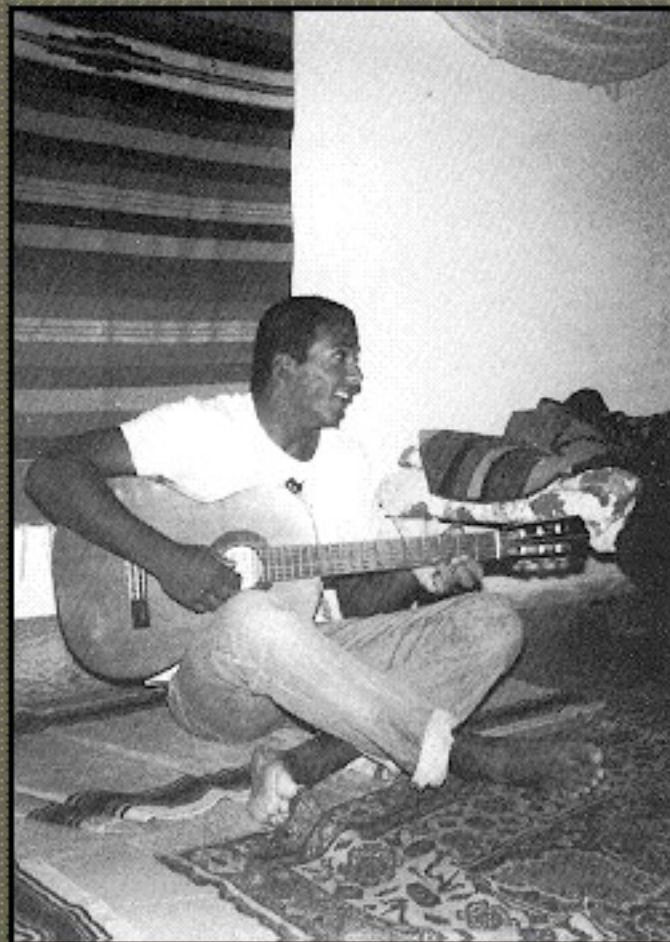
נמי יקר שלנו
הלכת והשארת אותנו
המומים שבורי לב
עולמנו חרב.

ילד בריא ויפה
שאביך הגאה
בנה עליך מגדלים של חלומות
שהתנפץ לרסיסים בדמעות.

נזכור אותך תמיד
חייכן ושקט עד מאוד
בן דוד יקר שלנו
שהלך ולא יחזור עוד.

יהיה זכרך ברוך
כהן עליזה

שירים לזכרו של אפרים נחמיה ג"ל

יום שישי עוד לא הגעת הביתה
ואנחנו מחכים לצלצול שיבוא ברגע
הכי לא צפוי,
שתחזור רצוף ועייף ורק רוצה לישון
שתרדם בכל מקום שבו תניח את הראש
מחכים לסיפורים על הצבא
לעצות של אח גדול שמתעניין "איך בביה"ס?"
"מה עם חבר?" וכו'
מחכים לך!

ושוב בא יום שישי,
אבל בו צריך להפסיק לחכות
ואפשר רק להתגעגע.

ריקי

מחכים שתחזור...

השארת אותנו פעורי פה

כיצד זה לא חזרת עם חיוך

הכיצד יתכן שבארון אתה מובל

אין, זה לא מתאים – לא לגילך ולא בכלל

ביום לווייתך שלחה השמש קרניים נעימות (יום אביב ממש)

והשיבולים פרחו במלא פריחת הבר

כאילו ששמחה האדמה לקבלך לקירבה

ורק אנחנו לא הבנו מדוע, אתה, נשלח לשם

עירום, לזכרו של אפרים נחמיה ז"ל

הרי תופיע פתאום עם חיוך מבוויש
בגלל שידעת שחיכינו, וכרגיל אחרת
אך עם חלוף הזמן, אט אט
בהכרה, מתקבלת הדיעה שלא תחזור לעד.

ואנו מנסים להלחם בכך אך לשווא
לאחר שבוע שבועיים, חודש חודשיים, שנה
מתחילה להזדחל המחשבה
שאולי זה נכון ואכן לא תחזור
עד אשר קולטים בבירור,
שנותר רק לזכור.

עירוס, לזכרו של אפרים נחמיה ז"ל

להתחיל ולספר על סוף,

סופה של תקופה משותפת עם חבר.

ההמשכיות ברצף החיים מקשה

להאמין שהכל תם, והיום הוא אחר.

כשאתה מבלה את ימך

בחבורה כה נפלאה,

כה מר הוא שאחד הפרחים

נקטל ללא הודעה.

כל החוויות היפות והצעדים המשותפים,

האהבות המתוקות והחלומות הנישגבים

הופכים לזיכרון, ומהוות תחליף דימיוני

לאותה מציאות חיה, בה נותרתי רק אני.

כל הרגעים היפים נשארים

רגע עד לזכרון בליבי

ואמשיך להחיותם בנשמת.

מסיים את כתיבה על תקופה משותפת.

איתן יצחק

נמי יקר!

כזאת היתה דרכך,
ובסופה נשרדת.
מיוחד מבין רבים כמוך,
שידעו ערכם של חיים.

איתן ורד

האבן שנצרבה שוב
בין להבות של אש
ולכבות שבורים,
תשוב ותאחד שני גורלות
לעולמי עד.
שני גורלות שיעצב לו האדם
בתחילת דרכו קדימה, בצעדיו הרתבים
בחפשו אחר שורשי צמרת,
בראותו את השושן כשיח דוקרני
להבדל האחד ממשנהו.

שירים, לזכרו של אפרים נחמיה ג"ל

נחמיה
החכה את המדבר
בו פצחה את מותך
הלכת ממיתנו
אך החיוך ישאר עמנו תמיד
הדרך לנשק (יחידה 262)
בראש צוק זה פער בשעת ניווט
נחמיה אפרים
בן מושב נכסים
ל' שבט תשפ"ח 18. 2. 88
בשנת ה-20 לחייו
יהי זכרו כרוך